

Nr 37.

Av herr von Sneidern, om ändrad lydelse av 31 § i lagen angående
väghållningsbesvärets utgörande på landet.

I anledning av proposition till 1922 års riksdag med förslag till ny väglag väcktes av herr Corneliussen m. fl. motion nr 252 i andra kammaren om sådan ändring av förslaget, att i lagen otvetydigt angavs, att hinder ej mötte för att å allmän väg grind uppsattes för gränsbevakningens behov. I den vid utskottsbetänkandet över nämnda lagförslag av herr von Sneidern m. fl. fogade reservationen, i vilken fullständigt förslag till ny väglag ingick, var detta önskemål även beaktat. Under det år, som gått, ha särskilda omständigheter tillstött, vilka gjort behovet av dylika vägbommar för gränsbevakningens del särdeles kännbart. Den ökade smuglingen av spritvaror över västra gränsen har föranlett behov av skärpt bevakning. I den mån denna trafik följer landsvägarne ökar frånvaron av vägbommar kostnaden för kontrollen av den besvärande motortrafiken, utan att dock denna kontroll — enligt gränsbevakningens uppgift — når den effektivitet, som skulle erhållas, om vägbommar finge uppsättas. Den nuvarande lagstiftningen torde dock lägga hinder i vägen härför. Men det är tydligen meningslöst att låta lagbestämmelser, vilkas uppgift är att undanröja hinder för samfärdseln, stå i vägen, då berättigade och starkare intressen kräva att dylika hinder skapas. Då det vidare är önskvärt, att detta hinder i lagstiftningen omedelbart undanröjes utan avvaktan på en ny väglags antagande och dennas ikraftträdande, tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att 31 § 1 st. i Lag 23 okt. 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet erhåller följande ändrade lydelse: "Å väg må med undan-

tag för de ställen, där sådan av järnväg eller kanalled korsas, grind icke uppsätts, såframt sådan ej för gränsbevakningens behov erfordras, med mindre Kungl. Maj:ts befallningshavande därtill giver sitt samtycke.”

Stockholm den 19 januari 1923.

Axel von Sneidern.
